

Titel: Til § 11.

Citation: "Til § 11.", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e36595/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

800 Nr. lavere end de tilsvarende Underdommerstillinger, er Hensyn herved taget til, at der ikke hos Politimestrene nødvendigvis foretages den theoretiske Forbanelse, som er gjort til Betingelse for Afgangen til at beklæde Underdommerstillinger. I Betragtning af, at juridiske Kundskaber dog maa anses for væsentlige for Politimestrene, allerede af Hensyn til deres Stilling som Anklagere, turde det være givet, at de foreslaaede Lønninger ere saa lave, som de forfarligt kunne være for Stillinger, der have den Betydning for Samfundet, og som i Reglen ville være Stuntingsstillinger.

Naar det er foreslaaet at gjøre Politimestrene beredne, er der herved taget Hensyn til, at der ellers for deres Reiser i deres Embedskreds maatte tilstaaes dem et Befordringsvederlag, som det imidlertid efter Forretningernes Vægfærdighed vil være særdeles vanskeligt at kontrollere og opgjøre.

Til §§ 6 til 9.

Da Forretningerne i de Stillinger, som omhandles i §§ 6 og 7 i det Væsentlige falde sammen med de tilsvarende i den nuværende Retsforfatning, har man her holdt sig til de Forslag, som for tilsvarende Stillinger indeholdes i Forslag til Lov om Lønninger for de under Justitsministeriet henhørende Embeds- og Befillingsmænd §§ 3—5. Det er ligeledes disse Bestemmelser, forsligt Forslagene i § 7, man har troet at burde lægge til Grund for Forslagene til Lønninger for Underretsskriverne (jfr. Forslag til Lov om Domsmagtens Ordning § 31 og §§ 52 til 54) og for Politiforbudsmægtige (jfr. samme Forslags § 108 Nr. 1 og 5), dog saaledes at man for disse sidste Bestillinger, der formenes at maatte betragtes som blotte Gjemmingsstillinger, har troet at burde foreslaa Lønner ansat noget lavere end for Underretsskriverne og ganske at burde holde kongelig Udnævnelse ude.

Til § 10.

I Medfør af Forslaget til Lov om Udgifterne i Strafferetspleien vil al Udgift til Befordring af Rettiens og Politiets Embeds- og Befillingsmænd i Strafferetspleien, der hidtil har været afholdt af kommunale Fonds, komme til at paahvile Statskassen, og de i Forbindelse med den tidligere Ordning staaende Bestemmelser om Fribefordring ere derfor hævede ved det nævnte Forslags § 5, der især sætter, at Befordringen i Strafferetspleien bliver at tilvejebringe ved leiede Befordringer paa Statskassens Regning. De nærmere Regler for Afgangen til at erholde saadanne Befordringsudgifter vederlagte saavel som for Afgangen til Befordringsvederlag for Reiser i den borgerlige Retspleies Hjælp (Foged- og Ekstretforretninger), forsaavidt som dette ikke paalægges Private (Forslag til Lov om Retsforretninger § 70) blive derfor formentlig rettest at give i Forbindelse med Lønningsbestemmelserne for de paagældende Embedsmænd. Reglerne indskrænke sig især til udtrykkeligt at udtale Retten til fri Befordring samt at fastsætte den Grænse, indenfor hvilken den skal ydes, idet de nærmere Regler angaaende Vægfærdigheden af den Befordring, der kan benyttes, i al Fald for Liden neppe egne sig til at fastsættes ved Lov, dels af Hensyn til, at saadanne formentlig ville kunne stille sig forskjelligt efter de stedlige Forhold, dels af Hensyn til, at et tilstrækkeligt Grundlag af Erfaringer om, i hvilke Retninger saadanne kunne tiltrænges, for Liden ikke haves; man har derfor troet at burde indskrænke sig til at naaue Afgang til at fastsætte saadanne Regler ved Anordning.

Til § 11.

Medens der i den hidtilværende Retspleie kun blev Spørgsmaal om faste Regler for Dagpenge for Retsbetjentene indenfor de Grænser, som ere angivne i Forslag til Lov om Lønninger for Retsbetjent- og Magistratsmedlemmer § 6, og for Politibetjente, naar de gjorde Reiser udenfor Jurisdiktionen, idet Dagpengene i de enkelte Tilfælde, hvor der for en Retsbetjent blev Spørgsmaal om at foretage Reiser udenfor Jurisdiktionen, fastsattes for hvert enkelt Tilfælde, stilles Sagen sig noget anderledes under den fremsidige Ordning. Foruden at der nu bliver Spørgsmaal om Dagpenge saavel for Underdommerne som for Politimestrene, idet disse Stillinger ikke lænere ville være forenede i den samme Person, bliver der herefter Spørgsmaal om de Reiser, som foretages til Afholdelse af Landsretternes regelmæssige Samlinger udenfor Landsrettens Sæde, og om

Dagpenge for helt nye Klasser af Embedsmænd (Anklagere). I det Udredelsen af Dagpenge berøres i alle Tilfælde kommer til at hvile paa Statskassen, medens den hidtil tildeels hvilede paa kommunale Fonds, vil det være fornuftigt, at der gives Lovregler for Afgangen til og Støttelsen af Dagpengene. Disse Regler indholdes i denne Paragraf, og skal man især med Hensyn til det foreslaaede indskrænke sig til at bemærke, at man har fundet det rigtigst ubetinget at betinge Afgangen af en vis Tid's Fraværelse fra Hjemmet, medens Afgangen til Dagpenge for Retsbetjente nu efter N. 21de Marts 1800 afhænger af Forretningens Foretagelse i mindst 1 Miles Afstand fra Hjemmet, at man for Underdommerens og Politimestrens Bedkommende har maattet tage Hensyn til, at Reiserne fremtidig efter Retskræftens Støttelse vilde blive længere, besværligere og hyppigere forbundne med Ratsophold udenfor Hjemmet, samt endelig, at man ved fastsættelsen af Dagpengenes Støttelse i det Hele har taget Hensyn til de fleste stigende Udgifter, der, som det almindelig erkjendes, ere forbundne med længere Ophold udenfor Hjemmet, og som ogsaa i andre Forhold have ledet til Erkjendelsen af, at Bederlaget for saadanne Udgifter fremtidig maa fastsættes noget høiere end hidtil.

Til § 12.

Med Hensyn til Bestemmelserne i denne Paragraf skal man henvisse dels til Forslag til Lov om Domsmagts Ordning § 55, dels til Forslag til Lov om Retsafgifter, 5te Affnit og særligt bettes § 89, sidste Stykke.

Til § 13.

Som allerede ovenfor bemærket, maa Ministeriet anse det for ugjæstligt foreløbig at gaa nogen anden Vej med Hensyn til Bederlæggelse af Kontorudgifter for Rettens og Politiets Embedsmænd end den her foreslaaede, eftersom den fremtidige Fordeling af Forretningerne og hele Forretningsgangen er saa afgørende fra den nuværende, at hele det Erfaringsgrundlag, paa hvilket det hidtil har været muligt at opstille nogenledes faste Regler for de med Hensyn til medgaaende Kontorudgifter, for Fremtiden slet ikke kan benyttes. Indtil den fornødne Erfaring er indsamlet, naar der derfor formentlig ingen anden Udvei aaben, end at lægge de Paagjældendes paa Ero og Løse afgivne Regnskaber over medgaaede Udgifter til Grund efter at have underkastet dem en omhyggelig Revision. Ministeriet skal især med Hensyn til denne Paragraf bemærke, at medens man forudsætter, at de under denne Paragraf faldende Udgifter for de overordnede Domstoles Bedkommende omtrent vilde stille sig som hidtil, forudsætter man, at Udgifterne til Kontorholdsbederlag for Underdommere, Retskrivere og Politifunktionærer fremtidig vilde stille sig ikke lidet lavere end hidtil. Man er gaaet ud fra, at Underdommerne fremtidig ikke vilde behøve andet Kontorlokale end Hingstuen, og at Politimestrene og Politifuldmægtigene fremtidig vilde have Embedslokale i de Sove- og Vikationer, der efter Forslag til Lov om Domsmagts Ordning § 108 skulle stilles til Raadighed af Kommunerne. Fremdeles maa Underdommerne antages i Reglen ikke at skulle have en fast Fuldmægtig (jfr. Forslag til Lov om Domsmagts Ordning § 31 3die Stk.), men høist en ringere lønnet Medhjælper, der i deres Fraværelse i Embeds Forfald kan modtage Bæst. Under Hensyn til disse Forhold er man gaaet ud fra, at Kontorudgifterne gennemsnitlig kunde bestrides for Underdommerens Bedkommende for c. 700 Kr., og for Politimesters og Politifuldmægtiges Bedkommende for henholdsvis 200 og 100 Kr. For Underretsskriverens Bedkommende vil der behøves, foruden Bederlag for et Kontorlokale med Lys og Varme, en Skriver samt Bederlag for Kontorforvandsbeholder. Gjennemsnitlig har man forudsat, at her til vilde medgaa c. 900 Kr. Det er imidlertid en Særlighed, at disse Tal foreløbig kun kunne benyttes som en Antydning af, hvorledes Ministeriet har antaget, at Forholdene vilde stille sig.

Slutelig bemærkes, at man er gaaet ud fra, at det i Betragtning af det større Antal mindre Bølg, om hvilke det eventuelt, naar man gaar over til at fastsætte Bederlagenes Støttelse ved Lov, vil blive Spørgsmaal, turde ventes erkjendt, at den hidtil brugte Fremgangsmaade, at fastsætte Kontorholdsbederlaget for hvert enkelt Embede ved Lov, fremtidig ikke længere vil være passende, og man har derfor i Paragrafens 2de Stykke foreslaaet, at istun det samlede Bølg